

Spočívá tudíž nař. rozhodnutí na nedostatečném řízení a slušelo je proto zrušiti podle § 6 zákona o ss. — — —

Č. 2505.

Řízení před nss-em: Nepodal-li státní zaměstnanec proti rozhodnutí o svém pensionování rekurs, nýbrž až po několika měsících žádost k ústřednímu úřadu za zrušení onoho rozhodnutí, a rozhodli onen úřad o této žádosti meritorně, není stížnost na nss do tohoto rozhodnutí podaná nepřipustnou podle § 5 zák. o ss.

Finanční stráž: Předpisy §§ 179 a 76 služ. pragm. úřednické nevztahují se na pohraniční finanční stráž.

(Nález ze dne 16. června 1923 č. 10.580).

Věc: Václav B. v L. (adv. Dr. Emil Lingg z Prahy) proti ministerstvu financí o dočasné pensionování.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním z měsíce května 1921 domáhal se Václav B., finanční vrchní strážmistr v Litoměřicích, u min. fin. zrušení rozhodnutí zem. fin. ředitelství v Praze z 11. listopadu 1920, kterým vzhledem k prokázané dočasné nezpůsobilosti k službě byl dán koncem listopadu 1920 na dočasný odpočinek a to z důvodu, že toto rozhodnutí odporuje § 179 služ. pragm. a § 57 předpisu o finanční stráži.

Rozhodnutím min. fin. z 16. prosince 1921 žádosti této nebylo vyhověno.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí neshledal nss důvodnou.

Žal. úřad uplatňuje ve svém odvodním spise námitku, že stížnost jest vzhledem k ustanovení § 5, odst. 3 zák. o ss nepřipustnou, poněvadž st-l nepodal z rozhodnutí zřř z 11. listopadu 1920 v předepsané 14denní odvolací lhůtě odvolání a tudíž postup instanční není vyčerpán.

Na tuto námitku nemohl nss bráti ohledu vzhledem k tomu, že žal. úřad sám k této formální závadě nepřihlížel a podání st-lovo meritorně projednal.

Co se týče stížnosti, vytýká tato nař. rozhodnutí nezákonnost namítající:

Předpis pro fin. pohraniční stráž ustanovuje v § 57, že ustanovení o zaopatření státních zaměstnanců, pokud neodporují zmíněnému předpisu pro finanční stráž, platí též pro mužstvo finanční pohraniční stráže.

Předpisy o zaopatření fin. pohr. stráže odlišují se však od předpisů o zaopatření státních zaměstnanců jen zvláštními předpisy o započítání služební doby.

Předpisy o dočasném pensionování státních zaměstnanců byly změněny služební pragmatikou.

V § 76 služ. pragm. se ustanovuje, že úředníka jest dáti z moci úřední na dočasný odpočinek, je-li pro nemoc déle jednoho roku mimo úřad. Podle § 179 platí toto ustanovení také pro sluhy. Tato ustanovení jsou zlepšením norem potud platných pro veškeré státní úředníky a zřízence a není žádného ustanovení, které by finanční stráž z tohoto zlepšení vylučovalo.

V případě st-lově roční lhůta dle § 76 uplynula teprve 12. června 1921 a mohl prý tudíž st-l teprve po tomto dni býti dán z moci úřední na dočasný odpočinek.

Avšak názor námitkou touto uplatňovaný není správný.

Čl. IV. zákona z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. praví: Druhá hlava tohoto zákona platí pro sluhy. Sluhy ve smyslu tohoto zákona jsou všichni státní zřízení náležející podle čl. II. zákona z 25. září 1908 č. 204 ř. z. do kategorie sluhů (podúředníků a sluhů).

V čl. II. cit. zák. se upravuje služné a postup do vyšších stupňů služného zřízenců uvedených v § 1 zákona z 26. prosince 1899 č. 255 ř. z. Netýká se tudíž fin. pohr. stráže, jejíž poměry jsou upraveny předpisem pro finanční stráž z 19. března 1907.

Na tomto stavu věci nezměnil ničeho ani zákon ze 17. ledna 1920 č. 40 Sb., ježto otázka pensionování příslušníků pohr. fin. stráže se nedotýká.

Nemohou se tudíž ustanovení § 179 nebo § 76 služ. pragm. vzhledem k cit. již čl. IV. této pragmatiky na pohraniční fin. stráž vztahovati.

Proto také nebyl žal. úřadem zákon porušen a bylo tudíž stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 2506.

Ochranné známky: Nepřípustná je známka »Alsatia« pro zboží pocházející z Alsaska.

(Nález ze dne 16. června 1923 č. 10.669).

Prejudikatura: Boh. 1644, 1704 a 1708 adm.

Věc: Firma Dollfus Mieg & Cie v Mulhouse (adv. Dr. Alf. Pless z Prahy) proti ministerstvu obchodu (min. taj. Jan Frič) stran ochranné známky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím vyslovilo min. obchodu, že slovní známka Alsatia, přihlášená jmenovanou chránitelkou k zápisu u obchodní a živnostenské komory v Praze pro přízi, nítě atd. a zapsaná tamže pod. č. 55.590 Vídeň, 4417 Praha, neměla býti zapsána dle §u 1 zn. novely z 30. července 1895 č. 108 ř. z. Zároveň nařídilo ministerstvo výmaz této známky z rejstříku.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí založeno jest na skutkovém podkladu, že slovo »Alsatia«, jež jest jediným obsahem sporné známky, jest latinisovaný název Alsaska a obsahuje tudíž údaj o původu zboží jí chráněného. Správnost tohoto předpokladu stížnost v podstatě nepopírá, dovozuje však, že známka přes to § 1 zn. novely z r. 1895 neodporuje, z těchto okolností:

1. Původní význam slova Alsatia není zeměpisný, nýbrž symbolický, t. j. slovo to vyjadřuje personifikaci země,
2. slovo to není slovem žádné řeči živé,
3. význam slova toho jest srozumitelný jen v malé části konsumentstva.